



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7778/2025
31.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Весне Мاستиловић, Татјане Миљуш и Марине Милановић, чланова већа, у тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, Републичка дирекција за воде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде за фактичко заузеће, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 2253/24 од 13.02.2025. године, у седници одржаној 31.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 2253/24 од 13.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 2253/24 од 13.02.2025. године.

Образложење

Пресудом на основу признања Основног суда у Трстенику П 683/23 од 22.03.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде за експроприсану непокретност – заузеће кат.парц. бр. ... КО ..., укупне површине 3.500 м², исплати 50.000,00 динара са законском затезном каматом од 08.12.2023. године, као дана подношеа тужбе, до исплате. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 40.200,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате. Ставом трећим изреке, отказано је рочиште за главну расправу одређено за 25.04.2024. године.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Гж 2253/24 од 13.02.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је тужена обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 16.200,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Наиме, правноснажном пресудом на основу признања, о захтеву тужиоца је одлучено на основу одредбе члана 348. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20 и 10/23 – други закон). Овим процесним законом су регулисана правила одлучивања о тужбеном захтеву који је тужени признао и доношење пресуде на основу признања, која није резултат контрадикторног расправљања о захтеву истакнутом у поступку. Према овим процесним правилима, пресуда на основу признања се не може побијати због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Посебна ревизија је изузетно правно средство које се може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом и то искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Сагласно наведеном, примени овог института не могу се разматрати процесна питања, на која се управо указује наводима ревизије тужиоца у погледу услова за доношење пресуде на основу признања, која се према процесним правилима не може побијати ни због погрешне примене материјалног права. Осим тога, због битне повреде одредаба парничног поступка, посебна ревизија се не може дозволити, јер није прописана као разлог за изјављивање ревизије примени члана 404. став 1. ЗПП. Приликом одлучивања, Врховни суд је имао у виду и решење Апелационог суда у Крагујевцу које је приложено уз ревизију, али налази да је оно без утицаја на другачију одлуку о испуњености услова из члана 404. ЗПП, с обзиром да се њим правноснажно не окончава поступак, већ се ради о решењу којим је укинута првостепена одлука, што не упућује на закључак да је у приложеној одлуци изражено коначно прихваћено становиште које је супротно побијаној одлуци.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде за фактичко заузеће поднета је 07.12.2023. године. Вредност предмета спора је 50.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано и новчано потраживање, у коме вредност

предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија тужиоца није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић